

Is er ingebraken?

Moeder, vader, Margot en ik zaten gisteren heel genoeglijk bij elkaar. Ineens kwam Peter binnen en fluisterde vader iets in zijn oor. Ik hoorde nog net iets van 'een ton omgevallen in het magazijn' en 'iemand aan de deur morrelen'. Margot had dat ook verstaan, maar probeerde mij nog een beetje te kalmeren, want ik was natuurlijk krijtwit en zeer nerveus.

Wij drieën wachtten af. Vader was intussen met Peter naar beneden gegaan en nog geen twee minuten later kwam mevrouw Van Pels van de radio naar boven. Ze vertelde dat Pim* haar verzocht had de radio uit te doen en zachtjes naar boven te gaan. Maar hoe gaat het als men juist heel zachtjes wil lopen? Dan kraken de treden van een oude trap juist dubbel hard. Weer vijf minuten daarna kwamen Peter en Pim weer boven, wit tot aan hun neuspuntjes, en vertelden ons hun wederwaardigheden.

Ze hadden zich onder aan de trap neergezet en gewacht. Zonder gevolg echter. Maar opeens, ja hoor, ze hoorden twee harde bonzen alsof hier in huis twee deuren dichtgeslagen werden. Pim was in één sprong boven. Peter waarschuwde eerst nog Pfeffer, die met veel omhaal en geluid eindelijk ook boven aanlandde. Nu ging het op kousenvoeten een etage hoger naar de Pelsen-familie. Mijnheer was erg verkouden en lag al in bed, dus schaarden we ons allen aan zijn ledikant en fluisterden onze vermoedens.

Telkens als mijnheer hard hoestte, dachten mevrouw en ik dat we de stuipen kregen van angst. Dat ging net zolang door totdat een van ons op het lumineuze idee kwam hem

codeïne te geven. De hoest bedaarde toen onmiddellijk.

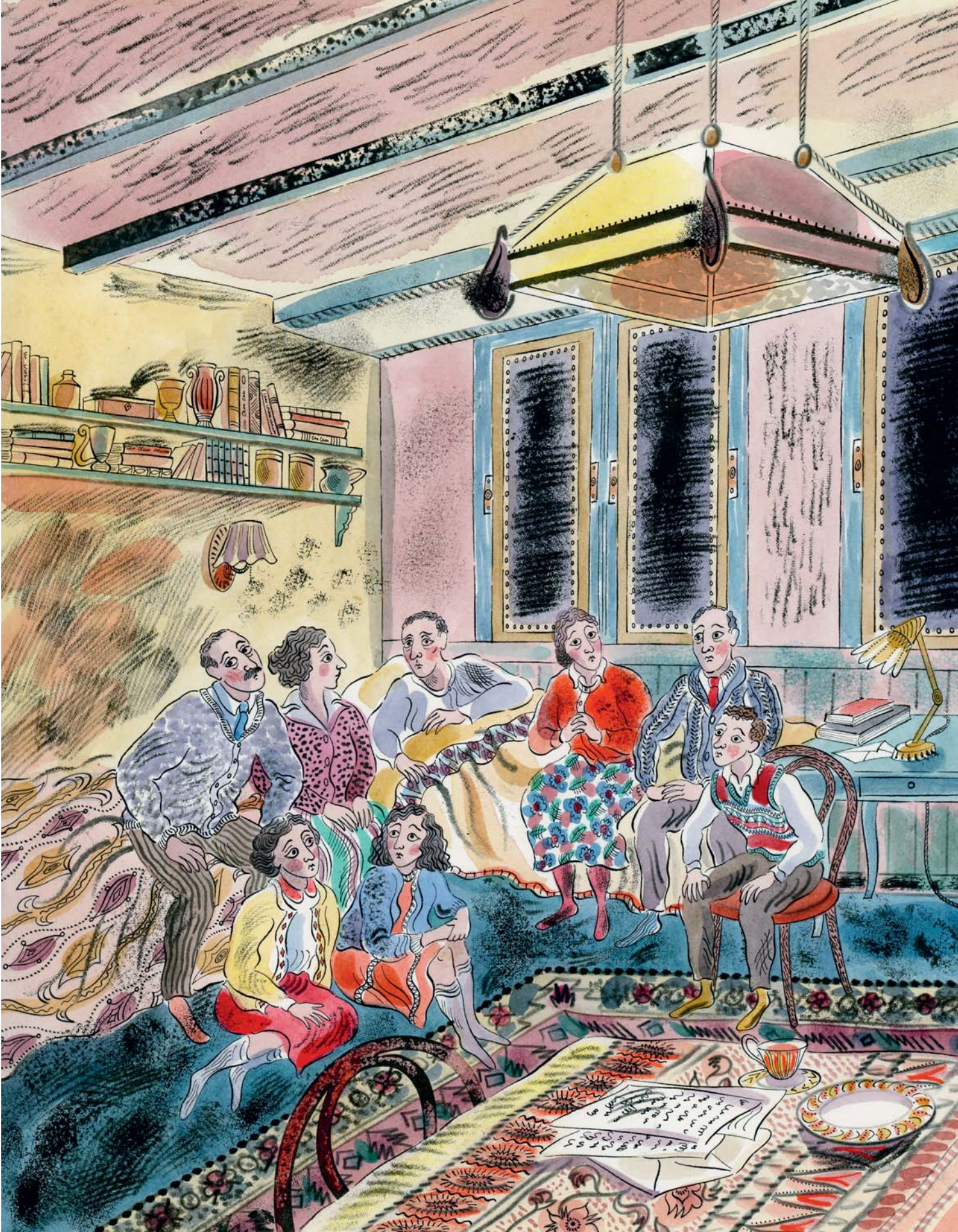
Weer wachtten en wachtten we, maar niets werd meer vernomen en nu veronderstelden we eigenlijk allen dat de dieven, doordat ze stappen in het anders zo stille huis hadden gehoord, gevlucht waren.

Nu was het ongeluk dat de radio beneden nog op Engeland stond en de stoelen er ook nog netjes omheen geschaard waren. Als de deur geforceerd zou zijn en de luchtbescherming dat zou bemerken en de politie zou waarschuwen, dan waren de poppen aan 't dansen en zouden er heel onaangename gevolgen uit het geval kunnen voortvloeien. Dus stond mijnheer Van Pels op, trok broek en jas aan, zette een hoed op en ging achter vader heel voorzichtig de trap af, gevolgd door Peter, die voor alle zekerheid met een zware hamer bewapend was. De dames boven, inclusief Margot en ik, wachtten met spanning, tot vijf minuten later de heren weer boven verschenen en zeiden dat alles in huis verder rustig was.

Er werd nu afgesproken dat men geen water zou laten lopen, noch de wc zou doortrekken. Maar daar de opwindings bijna alle huisgenoten op de maag geslagen was, kan men zich voorstellen hoe een stank er heerste toen wij allen na elkaar onze boodschap achtergelaten hadden.

Als er zoiets gebeurt, komen er altijd een heleboel dingen bij elkaar. Zo ook nu. Nummer één was dat de Westertorenklok niet speelde; iets wat altijd zo'n geruststellend gevoel gaf. Nummer twee: mijnheer Voskuil was de

* Pim = Annes bijnaam voor haar vader.

vorige avond eerder weggegaan en wij wisten niet zeker of Bep de sleutel nog had kunnen bemachtigen en misschien vergeten had de deur af te sluiten. Nu, het was nog altijd avond en we waren nog in de onzekerheid, hoewel toch weer een beetje gerustgesteld, daar wij al vanaf kwart over acht, toen de dief was gekomen, tot half elf niets meer gehoord hadden.

Het leek ons bij nader inzien dan ook erg onwaarschijnlijk dat een dief zo vroeg in de avond, als er nog mensen op straat kunnen zijn, een deur geforceerd zou hebben. Bovendien rees in een van ons de gedachte op dat het ook wel mogelijk zou zijn dat de magazijnmeester van onze burens, de firma 'Keg', nog aan het werk was. Want in de opwinding en met onze dunne muren kon men zich makkelijk in de geluiden vergissen en ook de verbeelding speelt meestal in zulke hachelijke ogenblikken een grote rol.

We legden ons dus op onze bedden neer, maar de slaap wilde niet bij allen komen. Vader zowel als moeder en mijnheer Pfeffer waren veel wakker en ik kan met een beetje overdrijving wel zeggen dat ook ik geen oog heb dichtgedaan.

Vanochtend zijn de heren naar beneden gegaan en hebben aan de buitendeur gevoeld of die nog afgesloten was, maar alles was veilig!

Het gebeurde – dat lang niet prettig was geweest – werd natuurlijk in geuren en kleuren aan het gehele kantoor verteld, want achteraf kan men over zulke dingen gemakkelijk lachen en alleen Bep heeft ons au sérieux genomen.

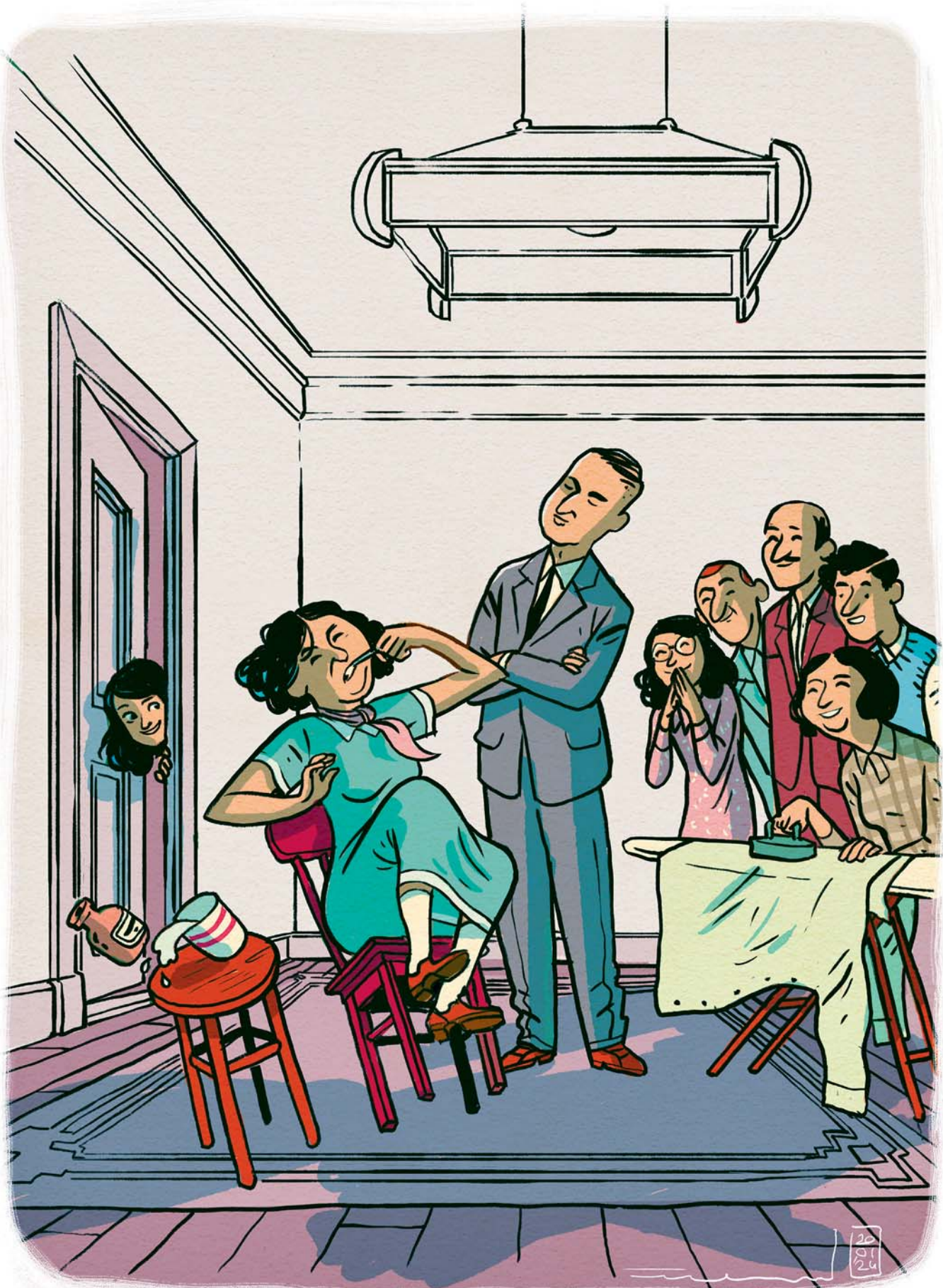
NB de wc was de volgende morgen zeer verstopt en vader heeft alle aardbeienrecepten, ons tegenwoordige closetpapier, en enige kilo's kak met een lange, houten stok uit de wc moeten pulken. De stok werd later uitgebrand. 🐿

Emily Sutton

ILLUSTRATOR IS ER INGEBROKEN?

Ik was een nerveus kind, een beetje bang voor de wereld. Sociale gelegenheden waren moeilijk, en school was overweldigend en beangstigend. Ik kwam erachter dat mijn hoofd rustig werd door te tekenen; het gaf me een vredig gevoel en een focus. Deze ontdekking heeft mij ten diepste veranderd. Het maken van illustraties werd een innerlijke plek van rust waar ik naartoe kon gaan als de wereld me te veel werd.

Met mijn illustraties probeer ik dit gevoel van rust en veiligheid over te brengen, en nodig ik anderen uit die wellicht ook zo'n plek nodig hebben. Ik geloof dat creativiteit in al haar vormen het krachtigste geneesmiddel is, en hard nodig om de uitdagingen van het leven het hoofd te bieden, hoe groot of klein ook.

De tandarts

Vandaag hadden we het mooiste toneeltje dat ik hier ooit heb gezien. Moeder was aan het strijken en mevrouw Van Pels zou onder tandartselijke behandeling komen. Pfeffer begon dus heel gewichtig – het was de eerste keer dat hij dit hier bij iemand deed – z'n doosje uit te pakken en moest daarbij eau de cologne als desinfecteermiddel en vaseline als was hebben. Mevrouw ging zitten en Pfeffer begon in haar mond te kijken. Maar aldoor als hij een tand of kies aanraakte, schokte het arme mens samen en stootte onsamenhangende klanken uit.

Na een langdurig onderzoek – voor mevrouw tenminste, want het duurde niet meer dan twee minuten – begon Pfeffer een gaatje uit te krabben. Maar nee hoor, er was geen denken aan, want mevrouw sloeg wild met armen en benen, zodat op een gegeven moment Pfeffer het krabbertje losliet en... het in mevrouw haar tand steken bleef. Nu had je pas echt de poppen aan het dansen. Mevrouw sloeg om zich heen, huilde, voor zover dat mogelijk is met zo'n instrument in

je mond, probeerde het krabbertje uit haar mond te krijgen en duwde het met dat alles er nog verder in.

Mijnheer Pfeffer stond het toneeltje doodkalm met z'n handen in de zij aan te zien. De rest van de toeschouwers lachte onbedaarlijk. Dat was natuurlijk gemeen, want ik weet zeker dat ik nog veel harder gegild zou hebben. Na veel draaien, schoppen, schreeuwen en roepen, had mevrouw dan eindelijk het krabbertje eruit en mijnheer Pfeffer vervolgde doodkalm, alsof er niets gebeurd was, zijn werk. Hij deed dit zo vlug dat mevrouw geen tijd had om nog eens te beginnen, maar hij had ook zoveel hulp als nog nooit in z'n leven. Twee assistenten is niet weinig: mijnheer Van Pels en ik fungeerden goed. Het leek wel een plaatje uit de Middeleeuwen, van zo'n kwakzalver. Intussen had de patiënte echter niet veel geduld. Ze moest op 'haar' soep en eten letten. Eén ding is zeker, mevrouw laat zich nooit meer behandelen!

De laatste zin is niet uitgekomen. 🐾

Emanuel Wiemans

ILLUSTRATOR DE TANDARTS

Als kind dat opgroeide in de jaren zeventig en tachtig in Amsterdam, heb ik het geluk gehad dat ik het Anne Frank Huis vaker dan eens in mijn leven heb mogen bezoeken. Bij elk bezoek kreeg ik niet alleen nieuwe inzichten en vragen over Anne en haar mede-Achterhuisbewoners, maar ook over de mensheid en de samenleving waarin we leven. Eerst als achtjarige, later als puber, daarna als jongvolwassene en uiteindelijk als vader van een dochter en een zoon van Annes leeftijd.

Ik ben altijd weer onder de indruk van Annes optimistische maar toch realistische kijk op het leven. In die zin hoop ik dat ze een inspiratie blijft voor nieuwe generaties en dat haar woorden (durf ik het te zeggen?) vooral in deze tijd van oorlogen en intolerantie een voorbeeld voor ons zullen zijn om vriendelijker te zijn, beter te luisteren en elkaars verschil van mening te accepteren en ons meer bewust te zijn van elkaars behoeften.

Ik voel me erg gelukkig en nederig dat ik ben gevraagd om deel uit te maken van dit boek en ik hoop (ook al is het maar een heel klein) onderdeel te kunnen zijn van een weg naar een betere wereld voor nieuwere generaties.

'Geweldig nieuws, we willen een 8ste schuiler opnemen! Ja heus, we zijn altijd van mening geweest dat hier nog best plaats en eten voor een 8ste persoon is. [...] Nadat vader alle familie van v.P. van de hand gewezen had, viel onze keuze op een tandarts, genaamd Fritz Pfeffer. [...] Hij staat bekend als rustig en beschaafd. [...] Als hij komt, moet Pf. in mijn kamer slapen inplaats van Margot, die het harmonicabed tot legerstede krijgt.'

ANNE FRANK, 10 NOVEMBER 1942

Worstdag

Mijnheer Van Pels had een heleboel vlees. Hij wilde vandaag braadworst en Gelderse worst maken en metworst morgen. Het was een leuk gezicht zoals eerst de vleesstukken door de vleesmolen gingen, twee of drie keer. Dan werd al het mogelijke aan het vlees toegevoegd en weer door de vleesmolen gehaald, en daarna, door middel van een tuitje, in de darmen geperst. De braadworst werd 's middags direct bij zuurkool met aardappels en uien opgegeten. De Gelderse worst werd aan het plafond opgehangen met behulp van een stok met twee touwtjes. Iedereen die binnenkwam en die tentoongestelde worsten in het oog kreeg, begon te lachen. Het was dan ook een allerkoddigst gezicht.

Hier was het een rompslomp vanjewelste. Mijnheer Van Pels was, met een schort van mevrouw voor, met zijn hele dikte – hij leek veel dikker dan hij was – bezig met het vlees. De bloederige handen, het rode hoofd en

schort, gaven hem echt het aanzien van een slager. Mevrouw deed alles tegelijk: Nederlands leren, koken, kijken, zuchten en klagen. Ze had, zo zei ze, een gebroken bovenborstrib. Dat komt ervan als men zulke idiote oefeningen bij de gymnastiek doet.

Pfeffer had een ontstoken oog en was bij de kachel bezig dit te betten met kamillethee. Pim zat op een stoel in het zonnetje en werd van de ene naar de andere kant geschoven. Daarbij had hij zeker weer pijn in zijn rug, want hij zat tamelijk krom en met een verstoord gezicht. Hij leek sprekend op zo'n diaconnessenmannetje. Peter tolde met de poes in de kamer rond, hem aldoor een stukje vlees voorhoudend en dan ermee weglopend. Moeder, Margot en ik waren aan het aardappels pellen en ten slotte deden we allemaal onze bezigheden niet goed, afgeleid door het kijken naar Van Pels. 🐾

Selina Alko

ILLUSTRATOR WORSTDAG

Als creatief kind van eerste en tweede generatie Joodse immigranten in Canada, ben ik relatief beschermd opgegroeid in de 'smeltkroes' van culturen in Vancouver. Mijn zus en ik gingen naar openbare scholen en we hadden vrienden met allemaal verschillende achtergronden.

Toen ik als tiener *Het Achterhuis* las, werd ik voor het eerst blootgesteld aan de verschrikkingen van het antisemitisme. Ik begon te begrijpen dat de discriminatie van Joden de belangrijkste reden was waarom mijn vader in de jaren vijftig Istanboel was ontvlucht en waarom mijn grootouders van moederskant Polen en Rusland hadden verlaten aan het eind van de 19e eeuw.

Ik heb kort Hebreeuwse les gevolgd en bracht vele zomers door op een progressief 'links' Joods zomerkamp. Daar werden mijn waarden op het gebied van sociale rechtvaardigheid aangescherpt, werd mijn empathie voor het lijden van alle mensen verstevigd en werd de kiem gelegd voor mijn vastberadenheid om te werken aan een rechtvaardige wereld.

Op kamp schilderde ik muurschilderingen en hoopte ik op een dag kunstenaar te worden. Ik herinner me dat ik tot tranen toe *Het Achterhuis* las en me kon identificeren met Annes onvermogen om te begrijpen waarom zij – en haar familie – werden uitgekozen als doelwit van haat. Voordat de nazi's Nederland bezetten, was zij immers een geassimileerd jong Joods meisje, net als ik, met grote dromen, dat geloofde in de goedheid van mensen en niets liever wilde dan vrede. Ik begreep die intense haat toen niet. En ik begrijp het vandaag de dag nog steeds niet. ✍️